

da ogsaa afholde mig fra enhver Drøftelse af denne Side af Sagen og indskrænke mig til at fastslaa, at Bibelordet dog i dette Spørgsmaal har haft slig Vægt, at man kan rejse alle fem Verdensdele igennem, man vil ikke i et eneste Land finde nogen Kirke indenfor Kristenheden, hverken Kirkesamfund eller Landskirke, der har fordristet sig til at ordinere Kvinder til Præster, og man har hidtil heller ikke gjort det herhjemme; hvorvidt man nogen Sinde vil gøre det, faar staa hen. Dette betyder ingenlunde, at Kirken ikke vil tage Kvindernes Arbejdskraft i Brug ogsaa i Menighedsarbejdet, det har man gjort fra de tidligste Tider. De, der kender deres Bibel, vil vide, at man i Apostelmenighederne brugte kvindelig Arbejdskraft i Menighedsarbejdet i udpræget Grad. Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen oplyste i Gaar Tinget om, hvad adskillige ærede Medlemmer sikkert vil vide, at man visse Steder i den østerlandske Kirke i ældre Tid i den Grad holdt Hustruer og Døtre afspærrede indenfor Hjemmene, at man fra Kirkens Side saa sig nødsaget til at lade Evangeliet forkynde i disse Hjem udelukkende gennem Kvinder, ja, i enkelte Tilfælde maatte lade disse Kvinder foretage Hjemmeberettelse, men rigtignok med Brød og Vin, der i Forvejen var indviet i Kirken af en præsteviet Præst. Mod dette findes der heller ikke i den hellige Skrift noget som helst Forbud. Vi kan meget vel gøre ganske det samme fra kristelig Side, f. Eks. i Mahomedanermissionen, og den kristne Menighed har overalt, ogsaa herhjemme, i rig Grad taget den kvindelige Arbejdskraft i Brug ved Menighedsarbejdet, som Sygeplejersker, som Diakonisser og som Lærerinder.

Hvis Forslaget nu havde været begrundet i Omsorgen for at faa Evangeliet forkyndt for Straffangerne og paa Hospitalerne, saa er der jo ingen som helst Tvivl om, at denne Bekymring meget vel vilde kunne imødekommes fra dette høje Tings Side. Er det det, der spiller ind, vil jeg anbefale den højtærede Kirkeminister at henvende sig til Rigsdagen og bede den bevilge de fornødne Midler til at ansætte en Diakonisse ved Kvindefængslet paa Christianshavn og ansætte hende saaledes, at hun fortrinsvis skal overtage den private Sjelesorg. Mod dette vil der formentlig ikke kunne indvendes noget, og hvis hun i denne sin Gerning kunde faa religiøs Betydning for disse Kvinder, kunde drage dem ind i Guds Rige, er jeg overbevist om, at ingen af disse Kvinder vilde føle sig

trykket af at modtage Nadveren af en mandlig Præsts Haand. Men Sandheden er formentlig den, at det ikke saa meget er Interessen for disse Menneskers Sjælepleje, der dikterer dette Lovforslag, som det er Hensynet til den moderne Kvindebevægelse. Fra Kirkens Side er Forslaget ikke ønsket. Da man har paatvunget Kirken Spørgsmaalet om, hvorvidt man ønsker kvindelige Præster, har Kirken nu i Løbet af de sidste Aar to Gange besvaret dette med et afgjort Nej, og ud fra disse Betragtninger vil jeg anbefale Rigsdagen at afvise Forslaget.

Det ærede Medlem Fru Elna Munch mente i det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursens Tale at finde Holdepunkter for, at Venstregruppen skulde være villig til, saa snart en Menighed meldte sig for at faa en kvindelig Præst, da at give den fornødne Lovhjemmel dertil, uden Hensyn til at hele den kirkelige Enhed herhjemme dermed vilde være sprængt og den danske Folkekirke isoleret fra samtlige kristne Kirkesamfund paa Jorden. Jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem konstaterede denne sin Opfattelse — som jeg for øvrigt ikke deler — af det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursens Tale, for der er jo neppe nogen Tvivl om, at der vilde være en teologisk uddannet Kvinde, hvis Forfængelighed vilde være saa stor, at hun nok kunde tænke sig at være med til, trods denne Meningstilkendegivelse fra Kirkens Side, at prøve paa at trænge sig ind i et Præsteembede. Og ligesom der i 1915 var en Vaalse-Menighed parat, da der skulde stikkes en Brandfakkel ind i Kirken, vil der formentlig ogsaa, maaske i den allernærmeste Fremtid, et eller andet Sted i Landet melde sig en Menighed, der vil være villig til at lade sig bruge til dette skønne Formaal. Men, som sagt, jeg tror ikke, det er berettiget af det ærede Medlem at lægge dette ind i det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursens Tale, og jeg tillader mig at betvivle, at en saadan Støtte, hvis dette Tilfælde skulde indtræde, vilde blive ydet fra Venstregruppens Side. Det gør jeg ganske simpelt ud fra den Betragtning, at der neppe i vort Vælgerfolk er noget som helst Ønske om, at Rigsdagsgruppen herinde skulde inklade sig paa slige Eksperimenter, og jeg tror egentlig heller ikke, at den Gruppe, jeg har den Ære at tilhøre her i Tinget, til den Tid skulde være indstillet paa at begaa politisk Selvmord.

Carlsen-Skiødt: Under Finanslovforslagets første Behandling, paa et Tidspunkt, hvor Spørgsmaalet om kvindelige Præster var omdebatteret i alt Fald i